

mener, at der maa fastsættes en højere Bøde, hvis man ikke, hvad Straffeloven fører med sig, og hvad der efter Omstændighederne kan være naturligt, vil anvende Fængsel, naar den paagældende ligefrem undlader at opfylde sine Forpligtelser. Jeg har haft det Tilfælde, at en Brandfoged ikke i et Par Aar har foretaget noget Brandsyn. Jeg maa altsaa anbefale, at denne Bestemmelse bliver tagen under yderligere Overvejelse, og at man efter Omstændighederne enten lader den gaa ud eller fastsætter en betydeligt højere Straf.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Krabbe): De Udtalelser, jeg hørte fra den højtærede Minister, overraskede mig, tilstaar jeg, noget. Jeg troede indtil nu, at vi vare væsentlig i Overensstemmelse paa alle Punkter og i alt Fald tilstrækkelig nær ved hinanden ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen om Ansvar for Brandfogder og Brandsynsvidner. Da det imidlertid ikke er Tilfældet, forandre naturligvis dels Udsigterne for Lovforslaget sig og muligvis ogsaa Forslagsstillerens Stilling, hvorom jeg i alt Fald maa forbeholde alt. Naar den højtærede Minister sagde, at Tilvebringelse af et Lovforslag her maatte være en Betingelse for, at Ministeren kan opretholde det sidste Cirkulære angaaende snævre Skorstene til Vadskekedler, der kan det være et Argument for Ministeren; men det er dog egentlig ikke noget Argument for Lovgivningsmagten. — Som Bestemmelsen om Kalorifererne nu er formet, laa den ganske vist ikke, som den højtærede Minister omtalte, i Udkastet, da vi konfererede med Ministeren; men det var paa Tale under denne Konference, og jeg har hele Tiden antaget og Udvalget med mig, at dette Punkt væsentlig var et, hvorom vi vare enige. For øvrigt er der vist ikke fra Udvalgets Side noget til Hinder for, at Kalorifererne helt kunne udgaa; thi det var mere en Hensyntagen, der fik os til at optage dem, end et Ønske, vi selv nærede.

Gaar jeg dernæst over til § 5, der, som jeg med Beklagelse hører, vækker en virkelig Modstand, var Ministerens Indvending den, at den foreslaaede Straf for Brandfogden og Brandsynsvidner var for lille. Jeg tillader mig der at minde om, at Udvalget havde foreslaaet en mindre Straf, den her foreslaaede er en betydelig Forhøjelse, og jeg havde forstaaet det saaledes, at naar vi gik til denne Forhøjelse, vilde Ministeren ikke være nogen absolut Modstander af Forslaget. Jeg tror, at Straffen er retfærdig. Jeg tror ikke, at det Prin-

cip fortjener at følges som det ledende, at der for Brandfogden og Brandsynsvidner absolut skal indføres en strengere Straf end for andre i beslægtede Forhold. Disse Stillinger ere jo Ombud og overordentlig besværlige Ombud, de høre til de mest ondartede Ombud, der kunne paalægges Folk, og det maa der ogsaa ved Straffens Fastsættelse tages noget Hensyn til. At det skulde medføre nogen som helst Fare kun at gaa til en Bøde paa 100 Kr. for Brandfogder og Brandsynsvidner, kan jeg ikke tro. Der er sikkert ikke mindste Grund til at bibeholde Fængselsstraf. Naar den højtærede Minister i sin Omtale af den faldne Højesteretsdom og mine Ytringer derom atter i Dag talte om, at det var ligegyldigt, om vi fandt Højesteretsdommen var rigtig eller ikke, vil jeg dog her gøre en Bemærkning, som jeg maaske ikke har fundet fornøden tidligere, men som jeg nu ved Bemærkningens Gentagelse finder fornøden, nemlig at der er ingen, der har indladt sig paa en saadan ørkesløs Kritik af, hvorvidt Højesteretsdommen er rigtig eller ej. Det ligger endog saa fjernt for mig, at jeg vistnok meget snarere har sagt, at Højesteret har anset sig nødsaget til at dømme saaledes, saa at jeg altsaa har erkendt Dommens Rigtighed efter de Grundsætninger, som nu en Gang danske Retter anse sig for kaldede til at følge, nemlig at naar et Forhold er befalet, og der ikke findes nogen Straf for Befalingens Tilsetsættelse, skulle vi søge efter en Straf for et andet Forhold, hvor vi i Lovgivningen kunne finde den, for at anvende den i dette Tilfælde. Det er en gældende dansk Domsmaksime, der rent filosofisk kan disputeres om, men som anerkendes som gældende. Det er den, som Højesteret har fulgt, og hvis Brug jeg ikke paa nogen Maade har erklæret for urigtig. Altsaa jeg har aldrig bestridt Rigtigheden af Dommen, men jeg har fremhævet det, Højesteret selv udtalte ved *in terminis* at stadfæste Overrettsdommen, nemlig at Brandpolitiloven mangler en Bestemmelse om Straf for Brandfogders og Brandsynsvidners Forseelser i Henseende til Efterladenhed ved Brandsyn. Dette har paagældende Dom udtrykkelig sagt, og det, at Dommen udtrykkelig har nævnt dette som en Mangel, bestyrker selvfølgelig min Opfattelse af, at det er en Mangel, og det er en Mangel, vi burde afhjælpe. Naar den højtærede Minister vil søge at godtgøre, at det er forsætligt, at Strafbestemmelser ikke ere indførte i den nugældende Lovs § 14, kan det jo nok siges at være forsætligt, at det ikke staar i den Paragraf, hvis det